

národnem stališči, kolikor toliko uvažujé usodne posledice verskega preobrata, zvršívšega se v IX. stoletji?

Kaj pa naj si mislimo o trditvi, da je Slovenec, vzprejemši novo vero, onečastil in oblatil pošteno svoje ime? Protestantizem je bil kakor smo že razložili, potreben in koristen, da se je svečeništvo zopet zavédlo svojega poziva, svoje dolžnosti, težke svoje, toda vzvišene naloge. —

Sklepaje pa opozarjamo zlasti slovenske vseučilišnike, ki se pogostoma razkropé širom naše domovine, naj povprašujejo tod in tam (pri kmetih, po gradéh, v samostanih, sósebnó naj pregledajo cerkvene arhive) po »starih« slovenskih knjigah, po rokopisih in drugih listínah, važnih za zgodovino našo, v katere prijazni trgovec čestokrat zavija sir, slanino, svilene robce i. t. d. Naj otmó, kar se sploh še dá oteti! Trud izvestno ne bode brezuspešen.

Ljubezni sreča.

Čutil mi v prsih stó kipí,
Na té se mislij stó budí,
Budí se mislij stó na té,
Ki moje vnela si srcé.
Krasán s teboj je beli svet,
Ki si takó vabljiv mu cvet.
Veselje mi po žilah vré,
Kar méni roža tá cvetè
Zavrisnil kár glasnó bi rad,
Da zvati smem jo svoj zaklad.

Oj, dèkle, dèkle prelepó
Kakó te ljubim jaz gorkó!
Oj, lep je res ljubezni raj,
Mamèč poljubov cvètnih slaj!
In žar zaljubljenih očij,
Kakó je čároben njih sij!
Zató pa dèkle, ko doslej
Ti ljubi tudi me naprej!
Z menoj presrečna si lahkó,
Ko vzamem te na dom ženó . . .

T. Doksov.

